

Паданье въ тъмницата.

Вторий день на Въскресение г. 1870 бѣхъ на обѣдъ при г. Петка Рачева, писателъ и вѣстникарь български. Той живѣше въ една тѣсна, двокатна къща на ягълътъ между двѣ тѣсни и нечисти улици, въ единъ отъ найненареденитѣ цариградски квартали, недалече отъ голѣмий керванъ-серай, Балкапанъ-ханъ.

Госпожа К., роднината на г. Рачева, която живѣше при него, турпа подиръ обѣдъ двѣ голѣми чаши предъ насъ, напълни ги съ сръзани и обѣлени ябълки че ги залѣ съ черно, вкусно Пашалицманско вино. Ние вадѣхме съ пърсти рѣзени отъ ябълкитѣ и сърбахме по малко, че продължихме разговорътъ си весело и задоволено.

Приятелътъ ми, г. Рачевъ, е човѣкъ съ извънредни дарби. Научилъ се да чете въ единъ манастиръ; подиръ пропжтувалъ България като простъ учителъ, та се скиталъ отъ село до село. Самъ самичкъ, вече кѣто мжжъ, изучилъ той съ свой трудъ гръцки и турски, а до нейдѣ и френски.

Още отъ 1850 г. той захвана да издава свои трудове, които се състояха или отъ преводи или отъ оригинални съчинения, особено пѣсни. Неговитѣ пѣсни толкозь паднаха на сърдцѣ народу, щото преминаха въ общо употребенне и се иматъ като сѣщо народно произведение. Но найдрагоцѣнна негова дарба е спорниятъ му хуморъ съ който въ своитѣ шеговити календари твърдѣ много помогна, щото черковната борба противъ Гърцитѣ да стане обща и народна. На 1860 г. избраха го въ главниятъ български градъ, Търново,